

Sygn. akt IV CSK 70/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku K. L.

przy uczestnictwie A. B., H. C., I. C.-O., E. C., T. G., B. K.-S., D. L., Z. L., T. O.,
J. R., M. R., W. S., Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej [...] w L., M. S., D. T.,
K. W. i S. Z.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez wnioskodawczynię uzasadniony ze wskazaniem na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), sprowadzającego się do potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie: czy Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że przepisy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 14 kwietnia 1999 r. w sprawie rozgraniczenia nieruchomości (Dz. U. Nr 45, poz. 453) nie mają zastosowania w postępowaniu rozgraniczeniowym prowadzonym przed sądem powszechnym, a jedynie stosuje się je w postępowaniu o rozgraniczenie w trybie administracyjnym? W przypadku negatywnej odpowiedzi na to pytanie, czy ewentualne uchybienia w dokumentacji ewidencyjnej, kartograficznej itp., zgromadzonej na etapie postępowania administracyjnego o rozgraniczenie, stanowiącej materiał dowodowy poddany ocenie przez Sąd w postępowaniu jurysdykcyjnym, mają wpływ na rozstrzygnięcie merytoryczne w sprawie, a jeżeli tak, to jakiego rodzaju jest to wpływ, a w szczególności, czy uchybienie normie § 22 pkt 3 powołanego wyżej rozporządzenia i sporządzenie niepełnego szkicu granicznego przez geodetę na etapie postępowania administracyjnego ma wpływ

na istnienie i zakres rozstrzygnięcia wydawanego w postępowaniu o rozgraniczenie i czy może skutkować uznaniem, że sporne nieruchomości rozgraniczono w sposób nieprawidłowy?

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być „istotne” ze względu na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problemy, na potrzebę rozstrzygnięcia których powołała się wnioskodawczyni nie mają cech zagadnienia prawnego w znaczeniu podanym wyżej.

Zakres stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 14 kwietnia 1999 r. w sprawie rozgraniczenia nieruchomości (Dz. U. Nr 45, poz. 453) wynika z art. 32 ust. 6 ustawy z 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. Nr 30, poz. 163 ze zm.). Przepis ten był bowiem podstawą do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe zasady rozgraniczania nieruchomości, w tym przede wszystkim rodzaje dokumentów stanowiących podstawę ustalenia przebiegu granic oraz sposób i tryb wykonywania przez geodetę czynności ustalania przebiegu granic i sporządzania dokumentacji przy rozgraniczaniu nieruchomości. Powołane rozporządzenie określa czynności, jakie powinien podjąć geodeta na

administracyjnym etapie postępowania rozgraniczeniowego (§ 8-18), wymagania, jakim mają odpowiadać akta postępowania rozgraniczeniowego prowadzonego przez właściwy organ administracji oraz decyzje, ugody i opinie wydawane w tym postępowaniu (§ 19-24), a nadto rodzaje dokumentów stanowiące podstawę ustalania przebiegu granic (§ 3-7). Sąd powszechny po przekazaniu mu sprawy rozgraniczeniowej do rozpoznania prowadzi ustalenia na podstawie tych samych dokumentów, ale – co wydaje się oczywiste z punktu widzenia regulacji zawartej w art. 153 k.c. – nie ogranicza się do nich. Tak też postrzegały problem Sądy orzekające w niniejszej sprawie w obu instancjach, czemu dały wyraz z uzasadnieniami orzeczeń, w których niezwykle szczegółowo przedstawione zostały wyniki postępowania dowodowego i przyczyny, ze względu na które doszło do rozgraniczenia nieruchomości w sposób określony przez Sąd Rejonowy.

Skarżąca powołała się też na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia przepisów prawa materialnego i procesowego szczegółowo przytoczonych w zarzutach skargi.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Postawienie zarzutu naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone

w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego postanowienia nie usprawiedliwia tezy, że skarga kasacyjna pozwanego jest oczywiście uzasadniona.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c.

[aw]